

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνεύουσας Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικὸς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Κριτική ἀναφορὰ σὲ Ὁμιλία τοῦ Χαλκηδόνου κ. Ἐμμανουήλ

Στῶμεν καλῶς!

Οἱ Οἰκουμενιστὲς

αὐτοαποκαλοῦνται «Φύλακες τῆς Πίστεως», ἐνῶ ταυτόχρονα τὴν προδίδουν*

Μέρος Γ΄

«Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν,
οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων,
ἔσωθεν δὲ εἰσι λύκοι ἄρπαγες»

(Ματθ. ζ΄ 15)

Σημεῖο πέμπτο

Στὴν συνέχεια τῆς ὁμιλίας του, ὁ Χαλκηδόνας Ἐμμανουήλ ἀναφέρει: «Ὁ Πρῶτος τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ χριστοτερπῶς ποιμαίνων τὴν Κωνσταντινουπολίτιδα Ἐκκλησία, Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, ὁ ὀραματιστής, ὁ δίκαιος, ὁ φιλάγιος καὶ τῆς Κανονικῆς Παραδόσεως ἐγκρατέστατος θεράπων καὶ ἔρμηνευτής, μεριμνᾷ γιὰ τὴν κραταίωση τῆς Ὁρθόδοξου μαρτυρίας καὶ ἀυξάνει τὴν παρακαταθήκη».

● **Δὲν εἶναι τυχαῖος ὁ ὅρος «Πρῶτος τῆς Ὁρθοδοξίας»** ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ Χαλκηδόνας, καθὼς ἐδῶ καὶ χρόνια γίνεται προσπάθεια ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο νὰ ἐμπεδωθεῖ ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὡς «**πρῶτος ἄνευ ἴσων**» (primus sine paribus), ἀντὶ γιὰ τιμητικὰ «**πρῶτος μεταξὺ ἴσων**» (primus inter pares), ὅπως θέλει ἡ Ὁρθόδοξη παράδοση.

● **Γίνεται, δηλαδή, προσπάθεια «νὰ μεταβάλλει τὰ μέχρι τώρα**

“πρεσβεῖα τιμῆς”, τὰ ὁποῖα ὅλες οἱ τοπικὲς ἐκκλησίες σέβονται καὶ ἀναγνωρίζουν, σὲ “πρωτεῖο ἐξουσίας” ἐπὶ παγκοσμίου ἐπιπέδου», νὰ εἶναι «**πατριάρχης ὄλων τῶν Ὁρθοδόξων κατὰ τὴν νέα παπίζουσα ἐκκλησιολογία τοῦ Φαναρίου**», ὅπως πολὺ σωστὰ ἀναλύεται καὶ στὸ ἀφυπνιστικὸ καὶ ἐμπεριστατωμένο κείμενο τῆς Σύναξης Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν μὲ τίτλο «**Διακήρυξη ἀφύπνισης καὶ ἀντίστασης: Ἀπὸ τὴν αἴρεση τοῦ Κολυμπαρίου στοῦ Οὐκρανικὸ σχίσμα καὶ στὴν “Ἐνωση τῶν Ἐκκλησιῶν”**»³².

Χαρακτηριστικὴ εἶναι, μάλιστα, ἡ θρασύτατη δήλωση τοῦ Ἑλπιδοφόρου Ἀμερικῆς, ὁ ὁποῖος γιὰ τὸ θέμα τοῦ πρωτείου δήλωσε τὰ ἑξῆς: «**Ἡ ἄρνηση ἀναγνωρίσεως πρωτείου** τινὸς στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἑνὸς πρωτείου τὸ ὁποῖο δὲν μπορεῖ νὰ ἐνσαρκώσῃ παρὰ κάποιος Πρῶτος – τουτέστι κάποιος Ἐπίσκοπος, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸ προνόμιο νὰ εἶναι ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν του Ἐπισκόπων – **συνιστᾷ αἴρεση. Εἶναι ἀπαράδεκτο αὐτὸ πὺρ συνήθως λέγεται, ὅτι ἡ ἐνότητα μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων διασφαλίζεται εἴτε ὑπὸ μιᾶς κοινῆς πίστεως καὶ λατρείας εἴτε ὑπὸ τοῦ θεσμοῦ τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου**»³³.

Ἄν διστάζουν, μάλιστα, ὁ Ἑλπιδοφόρος καὶ οἱ ὑπόλοιποι ὑποστηρικτὲς τῆς καινοφανοῦς αὐτῆς ἐκκλησιολογίας (Περγάμου Ἰωάννης Ζηζιούλας, Σηλυβρίας Μάξιμος κ.λπ.) νὰ **βασίσουν τὸ πρωτεῖο τους στὸν Θεὸ Πατέρα** (παρερμηνεύοντας θεολογικὰ τὴν μοναρχία τοῦ Θεοῦ Πατρὸς ἐντὸς τῆς Ἁγίας Τριάδος), ἐκπλήσσοντας ἔτσι οἱ Οἰκουμενιστὲς ἀκόμη καὶ τοὺς Παπικούς³⁴, οἱ ὁποῖοι **βασίζουν τὸ πρωτεῖο τους σὲ ἄνθρωπο**, τὸν Ἀπόστολο Πέτρο, ὡς δῆθεν πρῶτο μεταξὺ τῶν Ἀποστόλων. **Ὅλα αὐτὰ ἀναλύονται καὶ καταρρίπτονται θεολογικὰ** στὸ ἐξαιρετικὸ κείμενο-εἰσήγηση τοῦ Μοναχοῦ Σεραφεῖμ Ζήση μὲ τίτλο «**Ἡ ἐνδοτριαδικὴ μοναρχία τοῦ Πατρὸς καὶ ὁ καινοφανὴς μονάρχης τῆς φαναριώτικης ἐκκλησιολογίας**»³⁵.

Ἀλλὰ καμία τέτοια ἀνάγκη γιὰ ἓναν παγκόσμιο πρῶτο ἄνευ ἴσων Ἐπίσκοπο δὲν ἔχει ἡ Ὁρθοδοξία, ἀφοῦ σύμφωνα μὲ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο: «**Κρεῖττον γὰρ ὑπὸ μηδενὸς ἄγεσθαι ἢ ὑπὸ κακοῦ ἄγεσθαι**»³⁶. **Τονίζει** ἐπίσης ὁ Ἅγιος Μελέτιος Πηγᾶς: «**Ἀλλὰ, λέγουν, πρέπει κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους καὶ μεταξὺ τῶν ἐπισκόπων νὰ ὑπερέχει. Μάλιστα, αὐτὸν τὸν ὀνομάζουν “διακονικὴ κεφαλὴ”.** Ἀλλὰ ὄλων αὐτῶν τῶν ἐπισκόπων **μόνον ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ κεφαλὴ**»³⁷.

• **Σ**χετικὰ μὲ τὸν χαρακτηρισμὸ τοῦ Βαρθολομαίου ὡς «φιλάγιο», θὰ εὐχόμεσταν νὰ ἦταν πραγματικότητα καὶ νὰ μὴν χρησιμοποιεῖται ἀπλῶς σὲ θλιβερὲς προσπάθειες κολακείας. **Π**ῶς γίνεται ἓνας φιλάγιος νὰ καταργεῖ τὴν διδασκαλία τῶν Ἀγίων, ὅπως εἶδαμε παραπάνω; **Π**ῶς γίνεται ἓνας φιλάγιος νὰ ἀμφισβητεῖ Ἱεροὺς Κανόνες ποὺ μᾶς παρέδωσαν οἱ Ἅγιοι, ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω; **Π**ῶς γίνεται ἓνας φιλάγιος, ἀπειθνόμενος σὲ παπικὴ ἀντιπροσωπεῖα νὰ λέει ὅτι «**Οἱ κληροδοτήσαντες εἰς ἡμᾶς τὴν διάσπασιν προπάτορες ἡμῶν ὑπῆρξαν ἀτυχή θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφρεως καὶ εὐρίσκονται ἤδη εἰς χεῖρας τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ. Αἰτούμεθα ὑπὲρ αὐτῶν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὀφείλομεν ἐνώπιον Αὐτοῦ ὅπως ἐπανορθώσωμεν τὰ σφάλματα ἐκείνων**»³⁸.

Σὲ σχετικὸ ἄρθρο του³⁹ ὁ π. Θεόδωρος Ζήσης ἀναφέρει: «**Θ**λίβεται κανεὶς καὶ σπαράσσει μέχρι βαθέων, ἀναλογιζόμενος καὶ μόνο τὴν πατριαρχικὴν ῥῆση, ποὺ θεωρεῖ τοὺς Ἁγίους Πατέρες, οἱ ὅποιοι ἀγωνίσθηκαν ἐναντίον τοῦ πάπα ὡς θύματα τοῦ Διαβόλου καὶ ἀξίους τῆς συγχωρήσεως καὶ τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ. [...] **Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς πάντως λέγει: “Τοιγαροῦν, τοῦτ’ ἔστιν ἀληθὴς εὐσέβεια, τὸ μὴ πρὸς τοὺς θεοφόρους πατέρας ἀμφισβητεῖν. Καὶ γὰρ τῶν προειρημένων ἀγίων αἱ θεολογίαι ὄρος εἰσὶ θεοσεβείας ἀληθοῦς καὶ χάραξ, ὥσπερ ἐκάστη τὸν οἶονεὶ φραγμὸν καὶ τὸ περιτείχισμα τῆς εὐσεβείας συμπληροῦσα, κἂν περιέλη τις μίαν γοῦν αὐτῶν, ἐκεῖθεν ὁ τῆς κακονοίας τῶν αἰρετικῶν ἔσμός εἰσρῦνῆται πολὺς”**»⁴⁰.

• **Δ**υστυχῶς, ὅμως, ὁ Βαρθολομαῖος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, δὲν εἶναι οὔτε «**τῆς Κανονικῆς Παραδόσεως ἐγκρατέστατος θεράπων καὶ ἐρμηνευτῆς**». **Π**ῶς γίνεται νὰ εἶναι θεράπων, δηλαδὴ ὑπηρέτης, τῶν Ἱερῶν Κανόνων, κάποιος ποὺ τοὺς ἀψηφᾷ ἀσυστόλως λόγῳ καὶ ἔργῳ; **Τ**οὺς ἀψηφᾷ καὶ ἀμφισβητεῖ, ὅπως εἶδαμε, μὲ τὰ ἔργα του (συμπροσευχὲς μὲ αἰρετικούς, ἀναγνώριση καὶ συλλεΐτουργα μὲ σχισματικούς, διεκδίκηση πρωτείου κ.λπ.), ἀλλὰ καὶ ἐμφανῶς μὲ τὰ λόγια του, ἀφοῦ ἤδη στὴν διδακτορικὴ διατριβή του εἶχε ἐκφράσει τὴν ἀπαράδεκτη ἀντικανονικὴ θέση ὅτι:

«**Δ**ὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθοῦν σήμερον καὶ πρέπει νὰ τροποποιηθοῦν αἱ διατάξεις αἱ κανονίζουσαι τὰς σχέσεις τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους καὶ ἑτεροθρήσκους. **Δ**ὲν δύναται ἡ Ἐκκλησία νὰ ἔχη διατάξεις ἀπαγορευούσας τὴν εἴσοδον εἰς τοὺς ναοὺς τῶν ἑτεροδόξων καὶ τὴν μετ’ αὐτῶν συμ-

προσευχὴν, καθ' ἣν στιγμὴν αὕτη διὰ τῶν ἐκπροσώπων αὐτῆς προσεύχεται ἀπὸ κοινοῦ μετ' αὐτῶν διὰ τὴν τελικὴν ἔνωσιν ἐν τῇ πίστει, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ἐλπίδι. **Π**ερισσότερα ἀγάπη πρέπει νὰ “ἀρδεύσει” πολλὰς κανονικὰς διατάξεις πρὸς “ζωογονίαν”.

Ἐπιβάλλεται τροποποιήσις ὀρισμένων διατάξεων ἐπὶ τὸ φιλανθρωπότερον καὶ ρεαλιστικότερον. Ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται καὶ δὲν πρέπει νὰ ζῆ ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου»⁴¹.

Δηλαδή, σύμφωνα με τὸν Βαρθολομαῖο, τὸν ὁποῖο ἐκθειάζει ὁ Χαλκηδόνος, οἱ Ἱεροὶ Κανόνες πού ὀριοθετοῦν τὶς σχέσεις με τοὺς αἰρετικούς καὶ τοὺς ἀλλόθρησκους καὶ οἱ ὁποῖοι θεοπίστηκαν ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρες καὶ βασιζονται στὴν Ἁγία Γραφή δὲν εἶναι φιλάνθρωποι καὶ ρεαλιστικοί, χρῆζουν ζωογονίας καὶ τοὺς λείπει ἡ ἀγάπη. **Μ**άλιστα, θέλει καὶ νὰ τοὺς τροποποιήσει, ἐπειδὴ τὸν ἐνοχλοῦν στὰ σχέδιά του, κινούμενος δῆθεν ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τοὺς αἰρετικούς. **Ἀ**ντιθέτως, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος τονίζει: **«Μηδὲν νόθον δόγμα τῷ τῆς ἀγάπης προσχήματι παραδέχεσθε»⁴².**

• **Σ**χετικὰ με τὸν «ἐκσυγχρονισμό» τῆς Ἐκκλησίας πού ἀπαιτεῖ ὁ Βαρθολομαῖος, ἔρχεται νὰ δώσει ἀπάντηση μέσα ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή ὁ Ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς, ξεκαθαρίζοντας ὅτι: **«Οἱ αἰρετικοὶ θεολόγοι ὀνόμασαν περιφρονητικὰ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὡς “ἀπολιθωμένη ἐκκλησία”. Γ**ιὰ ποιό λόγο; Ἐπειδὴ, ὅπως λένε, **τούτη ἡ Ἐκκλησία “δὲν πορεύεται κατὰ τὴν ἐποχὴ της” ἢ “δὲν προσαρμόζεται στοὺς καιροὺς”!** **Ὁ**μως, αὕτη ἀκριβῶς εἶναι ἡ δόξα τῆς Ὁρθοδοξίας, στὸ ὅτι αὕτη δὲν συμπορεύεται με τὴν κάθε ἐποχὴ μήτε καὶ προσαρμόζεται σὲ αὐτὴν ἀκολουθώντας τὴν ἐντολὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: **καὶ μὴ συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ** (Ρμ. 12, 2). **Π**ῶς μπορεῖ τὸ αἰῶνιο νὰ συμπορεύεται με τὸ χρόνο; **Π**ῶς τὸ ἀπόλυτο νὰ προσαρμοστῆ με αὐτὸ πού παρέρχεται;

Πῶς ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν νὰ συμφιλιωθεῖ με τὸ βασίλειο τοῦ κόσμου καὶ τὸ ἀκριβὸ νὰ φιλιώσει με τὸ φτηνὸ; **Ἐ**ὰν ὁ κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται (Α' Ἰω. 5, 19), πῶς μπορούμε νὰ περιορίσουμε τὸ αἰῶνιο ἀγαθὸ καὶ νὰ τὸ ὑποστηρίξουμε με τὴν βοήθεια τοῦ κακοῦ, νὰ ἐνισχύουμε τὸ οὐράνιο φῶς με τὶς καπνογόνες φλόγες πού βγάζει τὸ κάρβουνο καὶ τὸ πετρέλαιο; **Υ**πάρχουν βέβαια καὶ κάποιοι θεολόγοι στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία,

οί όποιοί βαδίζουν στα ίχνη τών αίρετικών θεολόγων, θεωρώντας ότι τό Εύαγγέλιο δέν είναι άρκετά ισχυρό νά συντηρηθεϊ και νά άμυνθει άπό μόνο του μέσα στην κοσμική θύελλα. **Αύτοί τονώνονται άπό αίρετικές θεωρίες και αίρετικές μεθόδους. Είναι, με όλη τους την ψυχή, στο πλευρό τών αίρετικών, έξωτερικά όμως παραμένουν συνδεδεμένοι με την Όρθόδοξη Έκκλησία, τόσο μόνον, όσο για νά συντηρούνται»⁴³.**

Γνωρίζοντας όλα αυτά πού αναφέραμε, περιμένει αλήθεια ό Χαλκηδόνας νά πιστέψουμε, ότι ό Βαρθολομαϊός «μεριμνά για την κραταίωση τής Όρθοδόξου μαρτυρίας και αύξάνει την παρακαταθήκη;».

(Έπεται συνέχεια)

(*) Περιοδ. «Θεοδρομία», τεύχος 2 / Απρίλιος-Ιούνιος 2023, σελ. 189-218. Του Αθανασίου Μπόλλα. • Έπιμέλ. ήμετ.

32. Κείμενο στην «Κατάνυξη» (20/12/2019) με τίτλο «ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΑΦΥΠΝΙΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ: Από την αίρεση του Κολυμπαρίου στο Ουκρανικό σχίσμα και στην “Ένωση τών Έκκλησιών”, ένότητα 1 - «Η νέα παπίζουσα εκκλησιολογία του Φαναρίου έγέννησε την ψευδοσύνοδο τής Κρήτης και τό ψευδοαυτοκέφαλο τής Ουκρανίας»: <https://katanixi.gr/oikoumenismos/diakiryxi-afypnisis-kai-antistasis-a>.

33. «Η άρνηση άναγνωρίσεως πρωτείου τινός στην Όρθόδοξη Έκκλησία, ένός πρωτείου τό όποίο δέν μπορεί νά ένσαρκώσει παρά κάποιος Πρώτος-τουτέστι κάποιος Έπίσκοπος, ό όποιός έχει τό προνόμιο νά είναι ό πρώτος μεταξύ τών αδελφών του Έπισκόπων- συνιστά αίρεση. Είναι άπαράδεκτο αυτό πού συνήθως λέγεται ότι ή ένότητα μεταξύ τών Όρθοδόξων διασφαλίζεται είτε υπό μιάς κοινής πίστεως και λατρείας είτε υπό του θεσμού τής Οικουμενικής Συνόδου. Και οι δύο αύτοί παράγοντες είναι άπρόσωποι, ένώ στην όρθόδοξη θεολογία μας ή άρχή τής ένότητάς μας είναι πάντοτε ένα πρόσωπο. Πράγματι, όπως στο επίπεδο τής Αγίας Τριάδος ή άρχή τής ένότητας δέν είναι ή θεία ουσία, αλλά τό πρόσωπο του Πατρός (ή «μοναρχία» του Πατρός), έτσι και στο εκκλησιολογικό επίπεδο, στην τοπική εκκλησία, τό σημείο τής ένότητας δέν είναι τό πρεσβυτέριο ή ή κοινή λατρεία τών χριστιανών, αλλά τό πρόσωπο του Έπισκόπου. Επομένως, επί πανορθόδοξον επίπεδον ή άρχή τής ένότητας δέν μπορεί νά στηρίζεται επί μίας ιδέας ή ένός θεσμού, αλλά πρέπει νά είναι κάποιον πρόσωπο, άν βέβαια θέλουμε νά παραμείνουμε συνεπείς στη θεολογία μας». - Αμερικής Έλπιδοφόρος (τότε αρχιγγραμματέας του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως), Περιοδικό Έπίσκεψις 698 (31-03-2009). Όρθόδοξος Τύπος (2-12-2011) αριθμός φύλλου 1904, σελίδα 6. Θεοδρομία έτος ΙΓ΄, τεύχος 4 (Οκτώβριος-Δεκέμβριος 2011) 635-6. «Νέον Αρχιεπισκόπον Αμερικής Έλπιδοφόρον Οικουμενιστικά Λεχθέντα και πραχθέντα (Μέρος 1ον)», νούμερο 6. <https://katanixi.gr/oikoumenismos/neoy-archiepiskopoy-amerikiselpidoforoy-oikoumenistika-lechthenta-kai-prachthenta-meros-1on/>. Βλ. και: https://anti-ecumenist.blogspot.com/2012/09/blog-post_9939.html και https://anti-ecumenist.blogspot.com/2012/09/blog-post_5945.html.

34. «**Η** επιχειρηματολογία του εκπροσώπου του Φαναρίου ήταν τόσο έντυπωσιακά κενόδοξη, που ξάφνιασε ακόμη και τους εκπροσώπους του Πάπα. **Ο**ι τελευταίοι στα διαλείμματα των συνεδριάσεων άπελογούντο στους εκπροσώπους των Ορθοδόξων Εκκλησιών και δήλωναν ότι η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία ποτέ δεν στήριξε το πρωτείο του Πάπα στα επιχειρήματα που εξέθεσε ο Μητροπολίτης Περγάμου! **Ο**ι Ρωμαιοκαθολικοί σημείωσαν, ότι υποστηρίζουν ότι ο Πάπας είναι διάδοχος στην εξουσία επί της Εκκλησίας του Πέτρου, αλλά ότι ποτέ δεν εξέφρασαν την άποψη ότι ο Πάπας είναι, κατ' αναλογία, στην θέση του Θεού Πατρός στην Αγία Τριάδα, θέση που υποστήριξε για τον Ρώμη και για τον Κωνσταντινούπολεως ο Μητροπολίτης Περγάμου!...». Γιώργος Ν. Παπαθανασόπουλος, άρθρο στο ιστολόγιο «Ακτίνες» (21/11/2014) με τίτλο «Μεταδοτικό μικρόβιο το παπικό πρωτείο»: https://aktines.blogspot.com/2014/11/blog-post_899.html. **Βλ.** και άρθρο του π. Αθανασίου Μετεωρίτη (21/12/2016) με τίτλο «**Η** “Σύννοδος” της Κρήτης, Το χρονικό μιᾶς προμελετημένης έκτροπής (Β μέρος)”, ενότητα 4 - «**Η** επιβολή “Πρώτου” και στην Ορθοδοξία»: <https://averoph.wordpress.com/2016/12/21/αρχι-αθανάσιος-μετεωρίτης-ή-σύννοδος-2/>.

35. «**Ο** ἐκκλησιαστικὸς αὐτὸς “παρεμβατισμὸς”, ἀδιάφυστη ἐνδείξει ἐνὸς φρονήματος ἐκκλησιαστικῆς ἀπολυταρχίας, μακρὰν τῆς ὀρθοδόξου συν-οδικότητος, ὑποστυλῶνεται πλέον ἀπὸ μία καινοφανὴ ἐκκλησιολογία ἐνὸς “παγκοσμίου πρώτου” μὲ ἄρωμα Παπισμοῦ, βασισιμένη σὲ ἠθελημένη καὶ ἐντεχνη θεολογικὴ παρερμηνεία τῆς μοναρχίας τοῦ Θεοῦ Πατρός ἐντὸς τῆς Ἁγίας Τριάδος. [...] Πρόκειται ἀφ’ ἐνὸς περὶ τῆς ἐνδοτριαδικῆς μοναρχίας τοῦ Πατρός, ἐναντι τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατὰ τὴν ὁποία μόνος ἀναρχος (δηλ. “ἀναίτιος”, χωρὶς νὰ ἐκπηγάξει ὑπαρξιακῶς ἀπὸ κάποια “ἀρχή”) εἶναι ὁ Πατέρας, ἐπειδὴ δὲν ἔχει τὴν αἰτία τῆς ὑπάρξεως Του σὲ ἄλλο Πρόσωπο τῆς Τριάδος, ἀλλὰ εἶναι ἡ μόνη αἰτία, ἡ μόνη ἀρχὴ στὴν Ἁγία Τριάδα, ὑποστατικὴ ἀρχή, ἡ μόνη “πηγαία θεότης” ἐναντι τῶν δύο “αἰτιατῶν”, τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· ἐξ οὗ γίνεται λόγος (ἂν καὶ σπανιώτατα) περὶ μοναρχίας τοῦ Πατρός. Στὴν ἐνδοτριαδικὴ αὐτὴ μοναρχία, ὁ Πατὴρ εἶναι ὁ μόνος αἴτιος τῆς ὑπάρξεως τῶν δύο ἄλλων Προσώπων, Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ μὲν διὰ τῆς ὑπερφυσ-οῦς Γεννήσεως, τοῦ δὲ διὰ τῆς Ἐκπορεύσεως ἢ Προβολῆς. Τὸ τί σημαίνει ὑποστατικὴ Γέννησις καὶ Ἐκπόρευσις καὶ σὲ τί διαφέρουν, εἶναι θέματα παντελῶς ἀπρόσιτα στὴν κτιστὴ μας λογικὴ· ἀπλῶς γνωρίζουμε, ὅτι ὁ Θεὸς Πατὴρ ὡς “πηγαία καὶ θεογόνος θεότης” εἶναι ἡ αἰτία τῆς ὑπάρξεως τῶν δύο ἄλλων Προσώπων, χωρὶς τοῦτο νὰ σημαίνει οὔτε, βεβαίως, ὅτι ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι χρονικῶς μεταγενέστεροι τοῦ Πατρός (ἔχοντες δηλ. χρονικὴ ἀρχή), οὔτε ὅτι εἶναι ἡδηθεν κατώτερης οὐσίας, ἀλλὰ ὅτι εἶναι ὁμοούσιοι πρὸς τὸν Πατέρα, ὥστε νὰ εἶναι μὲ Αὐτόν, “εἰς Θεός”, ἕνας Θεός. Πρόκειται βεβαίως, περὶ τῶν ὑψίστων τριαδολογικῶν θεμάτων καὶ ἀγώνων περὶ τὴν Α΄ καὶ τὴν Β΄ Οἰκουμενικὴς Συνόδους κατὰ τῶν αἰρετικῶν Ἀρειανῶν καὶ Πνευματομάχων, οἱ ὅποιοι ἐξελίχθησαν ἀπὸ τὸν πρώϊμο αἰρετικὸ “Μοναρχιανισμό”, ἀπὸ τὴν πίστη, ὅτι ἡδηθεν μόνος κατὰ κυριολεξίαν Θεὸς εἶναι ὁ Πατὴρ καὶ ὄχι ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ποὺ εἶναι “κατώτεροι θεοὶ” ἢ ἀκριβέστερα “ἀνώτατα κτίσματα”. **Εἶναι, λοιπόν, δυνατόν ὁ λόγος περὶ “μοναρχίας τοῦ Πατρός” νὰ παρεκκλίνει στὴν αἴρεση τοῦ μοναρχιανισμοῦ, δηλαδή τῆς ἐπιστροφῆς σὲ μία μονοπρό-**

ωπη μονοθεΐα, ιουδαϊκοῦ τύπου, ὅπου μόνος οὐσιαστικῶς Θεὸς εἶναι ὁ Πατήρ». • Εἰσήγηση μὲ τίτλο «Ἡ ἐνδοτριαδικὴ μοναρχία τοῦ Πατρὸς καὶ ὁ καινοφανὴς μονάρχης τῆς φαναριωτικῆς ἐκκλησιολογίας» τοῦ Μοναχοῦ Σεραφεῖμ (Ζήση) στὴν Ἡμερίδα «Τὸ Οὐκρανικὸ Αὐτοκέφαλο καὶ ἡ νέα ἐκκλησιολογία τοῦ Φαναρίου» (Θεσσαλονίκη, 22 Ἰουνίου 2019), ἐνότητα Δ: «Ἡ νέα δὴθεν ὀρθόδοξος μοναρχία τοῦ “Πρώτου ἄνευ Ἰσῶν” (τοῦ “Primus sine paribus”)». <https://katanixi.gr/synergates/m-serafeim-zisis/monachoy-serafeim-zisi-i-endotriadiki/>. Τὴν βιντεοσκοποημένη Ὁμιλία μπορεῖτε νὰ τὴν παρακολουθήσετε ἐδῶ: <https://youtu.be/9otS0osmBgM>. Ὁλόκληρη τὴν Ἡμερίδα μπορεῖτε νὰ τὴν δεῖτε ἐδῶ: <https://youtu.be/BxnD6iNvpQ8>.

36. «Ἔστι καὶ τρίτον κακόν, ὅταν ὁ ἄρχων ἦ κακός. Οἶδα καγῶ, καὶ οὐ μικρὸν τοῦτο κακόν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναρχίας πολλῶ κάκιον. Κρεῖττον γὰρ ὑπὸ μηδενὸς ἄγεσθαι ἢ ὑπὸ κακοῦ ἄγεσθαι. Ὁ μὲν γὰρ πολλάκις μὲν ἐσώθη, πολλάκις δὲ ἐκινδύνευσε. Οὗτος δὲ πάντως κινδυνεύσει, εἰς βάραθρα ἀγόμενος». Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, *Εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους Ὁμιλία 34η*, I. Patrologiae Graecae Cursus Completus, J.P.Migne. τόμος 60, στήλη 611 (P.G. 63, 231): <https://archive.org/details/patrologiaecurs104migngoog/page/233/mode/2up>.

37. Ἁγίου Μελετίου Πηγᾶ, *Κατὰ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάπα, ἐν Δοσιθεῖου Ἱεροσολύμων, Τόμος Χαράς*, ἔκδ. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1985, σελ. 493-497. Ἡ ἔκδοση τοῦ 1705 σὲ pdf: <https://anemi.lib.uoc.gr/metadata/0/c/9/metadata-18-0000020.tkl> καὶ <https://digital.lib.auth.gr/record/126591?ln=el>.

38. Προσφώνηση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, κατὰ τὴ θρονικὴ Ἑορτὴ τοῦ Πατριαρχείου στίς 30/11/1998 πρὸς τὴν παπικὴ ἀντιπροσωπεία, ἐπικεφαλῆς τῆς ὁποίας ἦταν ὁ Καρδινάλιος William H. Keeler. «Σύναξις Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν, Πατριάρχου Βαρθολομαίου Οἰκουμενιστικά Λεχθέντα καὶ πραχθέντα (Μέρος 2ον)», νούμερο 10. <https://katanixi.gr/oikoumenismos/synaxis-orthodoxon-klirikon-kai-monach-3/>. Περιοδικὸν «Ἐπίσκεψις» 563 (30.11.1998) 6. Θεοδρομία ἔτος IB', τεῦχος 2 (Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2010), 311-312. Βλ. καί: https://anti-ecumenist.blogspot.com/2012/09/blog-post_9757.html.

39. Ἄρθρο τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου π. Θεοδώρου Ζήση μὲ τίτλο «Μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῶν ἁγίων Πατέρων ἢ συνάντησις Βαρθολομαίου καὶ πάπα Ρώμης Βενεδίκτου», ἐνότητα 4 - «Γκρεμίζεται ὁ φράκτης τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀκοινωνητοὶ καὶ ἀμνημόνευτοὶ οἱ ἐπίσκοποι»: http://users.uoa.gr/~nektar/orthodoxy/tributes/theodwros_zhshs/makran_ths_odoy_twn_agiwn_paterwn.htm.

40. Πρὸς τὸν εὐλαβέστατον ἐν μοναχοῖς κύρ Διονύσιον 5, ἐν Π. Χρήστου, *Γρηγορίου Παλαμᾶ Συγγράμματα*, Θεσσαλονίκη 1966, τόμ. 2, σελ. 486. https://apostoliki-diakonia.gr/gr_main/catehism/theologia_zoi/themata.asp?cat=patr&contents=contents_Pat_Grigoriou_3.asp&main=kat021&file=grig_3.8.htm.

41. Βαρθολομαῖος, «Περὶ τὴν κωδικοποίησιν τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῶν κανονικῶν Διατάξεων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ», Πατριαρχικὸ Ἰδρυμα Πατρικῶν Μελετῶν, Θεσσαλονίκη 1970. <https://catalogue.nlg.gr/Record/b.238607>. «Σύναξις Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν, Πατριάρχου Βαρθολομαίου Οἰκουμενιστικά Λεχθέντα καὶ πραχθέντα (Μέρος 1ον)». <https://katanixi.gr/oikoumenismos/synaxis-orthodoxon-klirikon-kai-monach-2/>.

42. «Δέος γὰρ μή τις παραφθαρή ὑπὸ τῆς τῶν αίρετικῶν ἀγάπης [...] Οὐ δι' ἐμέ, φησί, ταῦτα λέγω, ἀλλὰ ἵνα ἦτε ὑμεῖς εἰλικρινεῖς· τουτέστιν, ἵνα μηδὲν νόθον δόγμα τῷ τῆς ἀγάπης προσχήματι παραδέχησθε». Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, *Patrologiae Graecae Cursus Completus*, J.P.Migne. τόμος 60, στήλη 611 (P.G. 62, 191): <https://archive.org/details/patrologicursus81migngoog/page/191/mode/2up>.

43. Ἁγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς Ἐπισκόπου Ἀχρίδος 1956, «ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ», ἐκδόσεις «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ». <https://alopsis.gr/αιρετικοί-θεολόγοι-αγ-νικόλαος-βελιμ/>